

In Uganda was het de hele maand mei vakantie. Afgelopen maandag zijn de scholen weer begonnen, dus ook de dovenschool. Maar dat gaat toch wat anders dan in Nederland.

Kan je het je nog herinneren? De eerste dag na de vakantie weer terug naar school. Je vriendjes en vriendinnetjes weer zien, en dan in de kring zitten en vertellen over de vakantie. Ook de leerlingen van de dovenschool hebben zin om weer naar school te gaan. De eerste kinderen worden op zondag al gebracht. Bijna alle kinderen op onze school zitten op het internaat en dus is het makkelijk als ze er al een dag eerder zijn. Maar verreweg de meeste kinderen zijn er op maandagochtend nog niet.

Mondjesmaat druppelen er kinderen binnen. Van lesgeven is nog geen sprake. Daarvoor zijn er nog te weinig kinderen. In de loop van de week zullen er steeds meer kinderen komen en zal ook het lesgeven langzaam van start gaan. Vanaf volgende week maandag zou het allemaal weer normaal moeten zijn, dan zullen de meeste kinderen er wel zijn en gaat het echte lesprogramma beginnen.

Het heeft vooral te maken met de financiën. Als je je kind naar school brengt, moet het ook een aantal dingen meebrengen, zoals zeep, tandpasta, schriften en pennen. Ook moet je toch eigenlijk een deel van het schoolgeld kunnen betalen. Dus als daar nog geen geld voor is, dan stel je het wegbrengen van het kind bij voorkeur nog heel even uit.

Soms wordt een kind wel gebracht, maar zonder al deze benodigdheden. De moeder is wanhopig; ze wil graag dat haar dochter naar school kan blijven gaan, maar haar totale salaris staat gelijk aan 50% van het schoolgeld. De moeder is in tranen. De dag erna kom ik op school en krijg ik het verhaal te horen. Men kijkt naar mij voor hulp. Op dit moment heb ik geen sponsor, maar ik hoop zo snel mogelijk iemand te vinden die haar lesgeld zou willen betalen. Ondertussen neem ik het meisje maar even mee naar het winkeltje op het terrein en koop wat biscuitjes en cola voor haar. Dan heeft ze in elk geval de komende tijd ook een keer iets lekkers.

Ik kom deze week niet meer op school. Er is nu toch niet zoveel te doen, en ik voel me nu eenmaal meer op m'n plek als er veel te doen is. Dus ik zie uit naar volgende week, als het lesgeven weer echt van start gaat. Dan kunnen we er weer 100% voor gaan om deze kinderen een stapje verder te helpen. Ze verdienen het zo en hebben goed onderwijs zo hard nodig! Het blijft mooi om daaraan te mogen bijdragen.

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 37 jaar, en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

©Doof.nl